

Гаївки

Яків Щоголів

Наші тілечка з ефіру,
Наші крильця з вітерків;
Відкіля ми прилетіли —
Ми не знаєм од віків.

Живучи росою з травки,
Медом дишем ми з квіток;
Наші горниці — долини,
Чиста річка і лісок.

І не малось ще нікого,
Хто б над нами царював:
Ми самі собі цариці
В царстві дерева і трав!

Захотів би ти нас бачить;
Так у день ясний сюди
На таємні наші грані
До гаївок не ходи.

Бо ми світу боїмося,
Рано жить не встаємо;
Вітерочками прикриті,
Аж до присмерків спимо.

А впаде на захід сонце
І настигне ніч за днем,
Ми з конвалій і фіялок
Зараз весело спурхнем.

В шати з блискавок вберемся,
Володільниці долин,
І метеликами в'ємся
Між березових стволин.

Нас і бачать тут рибалки,
Як, по річці пливучи,

В воду чисту і прозору
Ставлять верші уночі.

І нікого ми не займем,
Тільки б нас хто не займав:
Ми цариці нешкодливі
В царстві дерева і трав!

1886